

petokraka, ispod kojih se izdaleka isticala svjetleća poruka s grimiznim tekstom: "MI SMO EUROPINI - EUROPA JE NAŠA!" Sa svih strana prilazilo je bojom poprskano i od dima omamljeno mnoštvo. Istodobno, hitna je pomoć odvozila mrtve i ranjene (svaka velika akcija i revolucija ima, na žalost, svoju cijenu u materijalnim i ljudskim gubicima - što se tu može - napredak uzima svoj danak). Bljeskali su fotoaparati, bili su uključeni televizijski reflektori, novinari su grozničavo pisali svoja izvješća. Sve je obećavalo da će Šuga konačno biti u središtu kulturnih zbivanja i o njoj će se pročitati diljem Europe.

Pero PERNJAK

Društvo hrvatskih književnika

KONJI

*L*ica okupana zvukom, bubnjevi u transu, sve brži, sve slađi ritam. Moja pjesma! Slonovi u afričkoj savani, indijanci u ratnim bojama oko plamena, raketa u svemiru, James Bond na skijama s punom torbom dolara i ludo zaljubljenom plavušom za jednu noć. Poznata melodija! Iz budućeg života. Hladno pivo, viski s kockicama leda, ruska tundra u zahodu. Hladna srca, neustrašivi junaci, šaka zbog coca cola mrlje na zmijskim čizmama. Kromirani konji nagurani pod neon ulaza.

Srebro u Larinoj crnoj kosi Mišel je nježno milovao. Volio je njenu desnu crnu obrvu, rumene obraze. Ljubio je kao da je guta. Utapao se u toplini cvjetnog daha.

Bilo je dana kad je sam u kutu diskoteke gledao tuđe živote, sramežljivo s Larom izmjenjivao poglede. Onda mu je Yamahinih stopedeset konja iz korijena promijenilo život. Kad je ispred glavne gradske terase otkopčavao remenčiće kacige i steznika sama mu je prišla s pitanjem da li bi je htio jednom voziti. Bila je kod tete u Italiji, ona ima Jaguar s televizijom i hladnjakom na zadnjem sjedalu. Nikad se još nije vozila. Obožava motore. Val sreće kao boja trkačke kacige preplavio je promrzlo Mišelovo lice. Da, kako da ne, dogovoriti ćemo se kad, moram ti pripremiti kacigu, znaš vožnja je opasna stvar, ali ne brini se, stvar je samo u zaštiti.

Sjajilo se tatino ponosno lice zadovoljstvom kad je njegov Mišel zatražio novac za kacigu za djevojku. Oduvijek je znao da će njegov sin biti pravi muškarac. I kad je odbijen iz prvog razreda zbog blijeđe puti i slabokrvnosti i kad je sa sestričnima oblačio lutke u mirnom kutu pospremljene dječje sobe i kad je iz tjelesnog kući nosio slabe ocjene. Znao je da su to bili samo dječjački hirovi. Znao je da će stopedeset konja od sina napraviti pravog muškarca.

Mišel je prezirao gomilu, pomiješane parfeme, jeftine deodoranse i znoj. Tijela su smrdjela po mokraći. Volio se nakratko pojaviti pa pobjeći u vjetar. U sreću. U slobodu. Što dalje od infekcije pubertetskih prišteva. Krdo je bezumno u alkoholu i pokojoj smotki tražilo užitak. Svi kao jedan tražili su sebe sama u praznini blještavila. Zapravo su se trzali i migoljili u blatu svakodnevice. Rutine.

Dosade. Zatvorenog kruga. Mislili su da će se moći otrgnuti zacrtanoj sudbini. Škola, posao, obitelj, unuci, starost. Nije želio biti prosječan. Lara ga je razumjela. Nevinost mu poklonila ljetos u šumi u mirisu divljih jagoda. Odvezli su se lagano u sunčano prijepodne na Dugi vrh, dok su svi drugi bili na nedjeljnoj misi ili pod zahodskom školjkom liječili subotnji mamurluk. Prijatelji su im se smijali da su ludi. Ali što su oni znali? Kako bi oni mogli shvatiti bit? Mišel se pitao zašto bi netko bio dio masovne histerije kao oni.

Nježno je povukao Laru za sobom, nabrijana okolina postala je preneukusna. Nakon bolesnih decibela Yamaha je bila melem za uši. Tiho ju je kvrcnuo, vibrirala je pod pritiskom gasa, umorne uši nisu čule reski auspuh. Kao u filmu bez tona, sa vjetrom na licu pojurio je ravnom cestom, ravnom bijelom crtom, sve brže, u sve slađi ritam benzinskih taktova. Lica okupana srećom, crna kosa kao zastava slobode, brzina kao svemirska ljepota. Divno bi bilo jednog dana postati astronaut, mravinjak promotriti odozgo. Od svojih prvih četrdesetpet konja na malom motoriću, od tog prvog dana znao je da će ga jedino brzina usrećiti. Kasnije je tome pridodao i lijepu ženu sretno zaljublvenu.

Pojurio je ravnom cestom još brže prazneći iz sekunde u sekundu rezerve gasa. James Bond poletio je iz preoštrg zavoja preko litice u more. Tamo će ga već pričekati kitova usta, u kitu podmornica. Ljetujte na Jadranskom moru! Pozivala je ljepotica zamamnih bikini oblina. I ni trepnula nije kad se pored nje u ekstazi streskao Mišel. Mrtva tijela stropoštala su se u grabu. Visoke koprive ih više nisu mogle opeći. Tek malo nakrivljeni reklamni pano i ljepotica bez Jadranskog mora.

Napomena:

* Objavljeno u "Vijencu" 23. prosinca 2004. godine, novinama Matice hrvatske za književnost, umjetnost i znanost

Zdravko SELEŠ

Društvo hrvatskih književnika

KAK PREAĐA KAJKAVSKA SLAVA ĐURE RAŠANA

ŠTO/GDO! JE ĐURO RAŠAN?

Nekaj ne vreau. Nekaj ne vala. Kak je moguće skupa zmislići ovoga naslova i podnaslova. Kaj oče te norc; kaj tera norije z nami?

Tak i slično moguće prejađa đez vaše glave gda ste zeli v roke ovoga mojega teksta. I to je zaprav sasma normalno. Jerbo, nikakve slave Đurine Rašanovoga ne jošće bilo, makar ja mislim da bi je trebalo biti. Makar kak malo! I ak ste z Podravine, otkod je i sam Rašan, morti ste gda kaj čuli za njega, al čitali neste ništ ili skoro ništ. Jeste, ak ste v zađni let čitali kaj sem pisal o đurđevečkom krugu i zebiral pesme za "Hrvatsko zagorje", "Podravski zbornik" i knigo "Lirika đurđevečke Podravine". Inače, tri Rašanove zbirke i rukopisi neso nekaj š čem bi se baš bavili naši lepoduhi i